వాళ్లనలా వదిలేద్దాం

శ్రీ నేమాని సంగమేశ్వరరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

వివాహమయిన తరువాత ప్రభాకరం తనని వాంఛించక పోతే తన జీవితనావ ఎటుతిరుగుతుందో? ఏ సుడిగుండంలో మునుగుతుందో?

లేదు! లేదు! అలాఒక్కనాటికీ జరుగదు! అవాళే తను గ్రహించగలిగింది తనని ప్రభాకరం కోరుతున్నట్టు!

ఒక్కొక్క యిన్విటేషను కార్డు తీసి ఒక్కొక్క స్నేహితురాలి పేరూ రాస్తూ యిలా ఆలోచించుకుంటున్నాది దమయంతి.

కార్డులు రాయడం పూర్తిచేసింది. తను స్వయముగా వెళ్లి వాళ్లకు కార్డులు యిచ్చి పిలవడం కొంచెం "షైనెస్" ఫీలయి వాటిని పోస్టులో వేయించింది.

ఒక శుభముహూర్తములో అగ్ని దేముడి సాక్షిగా, బంధుమిత్రుల ఆశీర్వాదములతో, పురోహితుల మంత్ర తంత్రాలతో, స్నేహితురాండ్ర శుభ కాంక్షలతో దమయంతి ప్రభాకరరావు జీవితంలో భాగస్వామిని అయింది!

వివాహసమయంలో దమయంతి ముఖంలో ఆనంద చిహ్నములుగాని, విచార సూచనలుగాని లేవు! ప్రభాకరరావు మాత్రం సంతోషంగానే వున్నాడు.

అన్నయ్య పెళ్లిలో వధూవరులకు "పానశాల" పుస్తకం బహుమతి చేసేడు.

ఇద్దరూ ఒకరి పంచె కొకరు ముడిపెట్టుకొనే పెద్దల దీవనలు పొందేరు!

తన జీవితంలో 'మొట్టమొదటసారి సంసార సుఖం అనుభవించిన దమయంతి భగవంతునికి అనేక కృతజ్ఞతావందనములు చేసింది-ప్రభాకరుని తనకు పతిగా చేసినందుకు!

"నా తల్లే! ఎన్నాళ్లకు చూసేనే నీ కళ్ళలో కాంతి"... అని అంటూ తను మొదటి రాత్రి గదిలోంచి బయటకు రాగానే తన తల్లిగడ్డం పుణకగానే దమయంతి సిగ్గుపడిపోయింది! తుర్రుమంది.

నిత్యకృత్యాలు తీర్చుకొని వచ్చేసరికి 7½ గంటలు అయింది. అప్పటికే ప్రభాకరం లేచి బయటకు వెళ్ళిపోయేడు.

కాఫీగ్లాసు పట్టుకొని తన భర్త గదిలోకి వెళ్ళిన దమయంతి కృంగి పోయింది. ఖిన్న వదనంతో తిరుగు ముఖంపట్టింది.

మధ్యాహ్నము రెండు గంటలయినా ప్రభాకరం జాడేలేదు! తను ఆకలితో అలమటించి పోతున్నాది. పోనీ ఏదయినా రాచకార్యముమీద వెళ్లేడా అంటే అలాంటివేమీ లేవు. అతను యింకా ప్రాక్టీసు అయినా ప్రారంభించలేదు!

మొదట రాత్రే అతను ఎన్నో చెప్పేడు! ... ...తనను విడిచి వుండ లేనని ... ... తనను మించి ఈ భూప్రపంచము యింకే మీ లేదని... ... ఇలా... అవన్నీ తను నిజమే అనుకొని నమ్మింది! తనకంటె అదృష్టవంతురాలు లేదని గర్వ పడి పోయింది! తను వివాహానికి ముందు ఏ గగనకుసుమాలకోరిందో అవన్నీ తనకు లభ్యమయినట్టే భావించింది! అయితే మాటలకు చేతలకు చాలా తేడావుంటుం దని గ్రహించలేక పోయింది బేల అయిన దమయంతి!

మధ్యాహ్నము ఒక్క కాఫీ మాత్రమే తీసుకొని అతని రాకగురించి ఎదురు తెన్నులు చూడసాగింది.

అదేందుకో వివాహమయిన మరుక్ష ణంనుండీ తన మనస్సు అతన్ని ఒకటే కోరుతున్నాది! అతను తన పక్కనవుంటే చాలు తనకు ఈ జీవితంలో - యింకేమీ అవసరం లేదనుకుంది!

సూర్యుడు అస్తమించడం, చంద్రుడు వుదయించడం జరిగింది! ప్రభాకరరావు పత్తా తెలియులేదు! ఉన్మాదినిలా ఆలో చిస్తున్న దమయంతికి స్నేహితురాలు జానకి జ్ఞాపక మొచ్చింది.

జానకి భర్త ఇరువది నాలుగు గంటలు జానకికొంగుపట్టుకొని తిరుగుతూ వుంటాడు.

జానకి తప్పుచేసినా, ఒప్పుగానే సమర్థి స్తాడు! లోకంలో అందరి భర్తలు యిలాగే ఉంటారు అని తను అనుకుంది.

తనభర్త తనకు దాసుడు కావాలనీ, తన చెప్పుచేతలలో వుండాలనిగాని ఎప్పుడూ ఆశించలేదు దమయంతి!

మొట్టమొదట అతని ఈ అసహజ ప్రవర్తన దమయంతికి ఒక తీరని ఘాత కలిగించింది.

6

దినాలు, నెలలు గడుస్తున్నాయి. దమ యంతి ప్రభాకరరావుతో సంసారం చేస్తున్నాది.

క్రమేపీ తెలుస్తున్నాది దమయంతికి ప్రభాకరరావు వింత మనస్తత్వం!

అతను ఆ వూరిలోనే ఇప్పుడు "ప్రయి వేట్"గా ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాడు. తల్లి దండ్రుల కోరికమీద అలా చెయ్యవలసి వచ్చింది.

అసలు అతను ఆ వూరిలోనే ప్రాక్టీసు పెట్టడానికి ఒక్క తల్లిదండ్రులే కారకులు కారు – తన విలాసాలు, విహారాలు ఏమీ అడ్డూ ఆపురాకుండా కొనసాగించుకోవచ్చు ననే వుద్దేశమే!

ఇదివరకు ఏకాంతము, ప్రశాంతము వాంఛించే దమయంతి ఇప్పుడు ఒక్క నిముషముకూడా ఏకాంతముగా గడప లేకపోతున్నాది!

ఈ మార్పు తనలో కలగడం దమ యంతికే ఆశ్చర్యముగావుంది.

ప్రభాకరరావు రోజూ ఏ 5, 6 గంటలో తప్పించి తక్కినకాలమంతా బయటే గడుపుతాడు!

తన ప్రాక్టీసు, రోగులు, చికిత్సలు, స్నేహితులు, టీ పార్టీలు, విలాసాలు–ఇవే అతనికి ముఖ్యంగాని దమయంతి గురించిని ఆలోచనలేరావు!

అతనికి ఈ తన ప్రవర్తన ఆనందముగా వుండవచ్చు! కాని దమయంతికి మాత్రం దుర్భరంగావుంది!

లంకంత యిల్లు! మామగారు సాధా రణముగా యింట్లోనే వుండరు. అత్తగారు ఏ వంటమనిషితోనో, ఏ పనిమనిషితోనో మాట్లాడుతూ కూర్చుంటుంది! ఒకవేళ తనతో మాట్లాడినా ముక్తసరిగా మూడు మాటలే!

ప్రభాకరం ఒక్కడే సంతానం అవడం వల్ల అతన్ని ఎవరూ ఏమీ అనరు. అతను ఈ యింట్లో ఎవరికి జడియడు. మొదట్లో తండ్రికి కొంచము భయపడేవాడు – కొన్ని రోజులయింది అదీ పోయింది!

దమయంతి "బాధ" పెళ్ళికి పూర్వం కన్నా పెళ్లిఅయిన తరువాత ద్విగుణీకృత మయింది!

ఏరీ, కోరీ చేసుకుంది! ఎవరితో చెప్పు కుంటుంది తన బాధ? ఎవరు సానుభూతి చూపిస్తారు?

వచ్చిన రెండు నిముషాలయినా ముళ్ల మీద నిలబడ్డట్టు వుంటాడు! ఏవేవో ప్రతిజ్ఞలు, ప్రమాణాలు ఇట్టే చేసేస్తాడు! అట్టే మరిచిపోతాడు!

తననుమించి మరో ప్రపంచంలేదని ప్రభాకరం నోట్లోంచి వచ్చిన మాటలు కొన్ని వందలసార్లు దమయంతి వింది!

అలాంటి ప్రమాణాలు మరిచెయ్యకూడ దనుకున్నాడు ప్రభాకరరావు.

"సురీ! ఇవాళ ఫష్టుషోకి వెళదాం... రెడీగావుండు" ... అంటాడు ఒకనాడు. కాని అవాళ రాత్రి పదకొండు గంట లకో వస్తాడు. ఏవేవో కుంటిసాకులు చెపుతాడు!

"సురీ అట సురీ!" ముద్దుపేరుతో

పిలుస్తాడు. తన ముద్దు ముక్కలయినట్లే వుంది !

ఇంత చంచల స్వభావుణ్ణి తను ఎప్పుడూ చూడలేదు. పోతే తనమీద ప్రేమ లేదేమో అని అనుకుంది దమయంతి. మళ్లా తన పొరపాటు తాను గ్రహించింది. ఒక్కొక్కప్పుడు తన దగ్గర వున్నంత కాలం తనకంటె మారు ప్రపంచమే లేనట్టు ప్రవర్తిస్తాడు. ఏవేవో మాయమాటలు చెప్పి తనను లొంగతీసుకుంటాడు.

మొన్న అతడు తన బుగ్గమీద ... ..., ఇంకా సరిగ్గా మాయలేదు ! సరి! మరి మూడునాలుగు రోజులవరకు మనిషే కనిపించడు! ఇతన్ని ఎలాగు అర్థం చేసుకోవడం ?

ఈ డాక్టర్ల మనస్తత్వమే యింతనుకుంది దమయంతి. తక్కిన వాతావరణమంతా తనకు అనుకూలంగానేవుంది ఈ ఒక్క విషయం తప్పిస్తే! ఇంతకంటె ఇంకేం కావాలి ?

అప్పుడప్పుడు తను యింటికి వస్తున్నప్పుడు పువ్వులు, మిఠాయి, కొని తీసుకొస్తాడు! రాగానే ... "డియర్ సురీ!" ... ... అంటూ ఏమేమో ప్రేమగా మాట్లాడుతాడు.

ఇంకొకనాడు ముభావంగా వుంటాడు. ఆ నాడు ప్రతిదానికీ మౌనమే!

అయినా ప్రభాకరరావు నిజతత్వం పట్టుకోవడం ఆ నీరజభవుడికైనా చేత కాదు అని అనుకుంది దమయంతి !

పాత రోజులు జ్ఞాపకమొచ్చేయి. తను దివారాత్రాలు ఏదో ఆలోచించేది ! ఏదో వాంఛించింది? అది ఇప్పుడుకూడా చేస్తున్నాది ! తన జీవితమంతా ఇలాగు వ్యధలతో గడపడమే అనుకుంది. తన కెందుకీ బలహీనత ? ఇటువంటి బలహీనత వుండడం మంచిదికాదనుకుంది !

మర మాదిరిగానే అన్ని పనులు చేసేస్తున్నది.

ఒకనాటిరాత్రి ఎవరో అమ్మాయితో నవ్వుకుంటూ, కేరుకుంటూవచ్చేడు! ఆ అమ్మాయి హాలులోకి రాగానే ఆగిపోయి "వస్తా! రేపుకలుసుకుందాం!" అంటూ దారితీసింది.

"ఓకే! ఛీరియో" ... ... అంటూ యింట్లోకి వచ్చేడు.

ఈ విపరీత ప్రవర్తన తనను మరీ బాధించింది ! తన ఎదురుగాయిది జరిగింది. తన పరోక్షంలో యిలాంటివి ఎన్ని జరుగుతున్నాయో ?

గదిలో అడుగు పెట్టగానే "అరెరె! నువ్వింకా భోంచేయలేదూ ? ... ... నేను చెప్పేనా ... వచ్చేసరికి ఆలశ్యమవుతుందని !" ... ఇలాగ ఏవో కల్లబొల్లి

కబుర్లు చెప్పి నవ్వించేడు. తన కోపమంతా పటాపంచలయింది దమయంతికి!

ఆ అమ్మాయి గురించి తను అడిగింది. ''ఎవరో పేషెంటు'' అని తడుముకోకుండా జబాబుయిచ్చేడు

''నిజమేనేమో! తనే పొరబాటు పడి వుండకూడదూ —''

"తన పిచ్చిగాని ఆమె పేషెంటు ఎలా అవుతుంది? ఆ నవ్వులు .... ఆ వికవికలు ... ఛీ! ఛీ! అసహ్యం! ఇంతదిగజారి పోతున్నాడేమో'' అనిఅనుకుంది.

ఏది ఎలావున్నా ఒక్క సుగుణం మాత్రం వుంది ప్రభాకరంలో! కోపం లేదు మనిషి దగ్గర!

ఒక మాటు తనకి ఎక్కువకోపం రావడంవల్ల చాల ఎక్కువగా వాగింది అతని దగ్గర! అతను నవ్వుతూ వూరుకున్నాడు. ఆ నవ్వు తనని మరీ రెచ్చగొట్టింది. తన అంటున్న కొద్దీ మరీ నవ్వడం మొదలు పెట్టేడు!

రెండు రోజులు మాటలుకూడా మానేసింది - దీనివల్ల అయినా అతనిలో ఏమయినా మార్పు వస్తుందేమో అని!

కాని ప్రభాకరంలో మార్పు రాలేదు సరిగదా ఇంటి ఛాయలకే రావడం మానేసేడు.

వచ్చినప్పుడు - ఒకమారు ప్రేమగా పిలుస్తాడు ... మక్కువతో పలుకరిస్తాడు .. లాలిస్తాడు. తను ముభావంగా వుండడం చూసి ఖిన్నుడై తన గదిలోకి వెళ్లి పోతాడు!

అరగంట తరువాత అతను ఏంచేస్తున్నాడో అనే ఆతృత తనకు కలిగేది! మెల్లిగా అతని గది దగ్గరకు వెళ్లేది. గది తలుపు మెల్లగా తోసేది. లోపలకు గడియ వేసి లేకపోవడంవల్ల తలుపు కొంచెం తెరుచుకునేది!

తొంగిచూస్తే ఏ చవుకబారునవలో, ఏ వైద్య గ్రంధమో చదువుకునేవాడు; లేదా రేడియో వేసుకుని వింటూ కూర్చునేవాడు! మెల్లగా తన గదిలోకి వచ్చేసేది!

అసలు అతనికి తీరికే లేదు. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు వెళ్ళినవాడు మధ్యాన్నము ఏ ఒంటిగంటకో వచ్చేవాడు. ఇంటికీ డిస్పెన్సరీకి రెండు మైళ్లు.

అతను ఇంటికివస్తే సరిగ్గా మాట్లాడడు! రాకపోతే దుఃఖిస్తుంది! ఇలాంటి బాధలతో సతతమౌతూ మానసిక వ్యథలతో జీవితం గడుపుతున్నాది దమయంతి!

(సశేషము)